

Ordet »Forsørger« i Bestemmelsens Stk. 1, som foreslaas slettet, har siden Forsogslovens Ikrafttræden været fortolket som omfattende ogsaa enlige Personer, der kun har sig selv at sørge for, men man har ment samtidig med de øvrige foreslaaede Ændringer til § 298 at burde søge fjernet den Indsnævring af Paragraffens Omraade, som Ordet »Forsørger« kan medføre.

Man har fundet det rimeligt, saaledes som det foreslaas i Stk. 1, at udvide Straffevirkningen til ogsaa at omfatte Tilfælde, hvor Rejsehjælpen er ydet som *Fattighjælp*.

Endvidere har man ment, at en egentlig *Omgaaelse* af Bestemmelsen i § 298, Stk. 1, f. Eks. derved, at et socialt Udvalg, uden at Betingelserne for Ydelse af Rejsehjælp er til Stede, ved en unormal Udbetaling af Rente eller Underholdsbidrag sætter en Person i Stand til at rejse til en anden Kommune, som han derefter falder til Byrde, ogsaa bør medføre Straffevirkning.

Endelig er det fundet rimeligt ikke at opretholde den nugældende Bestemmelse i Stk. 3, hvorefter den tilflyttede Kommunes Krav paa Refusion er begrænset til at omfatte den Hjælp, der ydes som *Kommunehjælp*, men man har samtidig under Hensyn til, at Bestemmelsen ofte kan virke unødigt haardt, idet en ringe Uforsigtighed fra et socialt Udvalgs Side kan paadrage Kommunen betydelige Byrder igennem en længere Aarrække, ment det forsvarligt at lempe Straffevirkningen derved, at denne som *almindelig Regel* foreslaas begrænset til 2 Aar.

Med Hensyn til det i Udvalget fremsatte Ønske om, at kontant Underholdshjælp af normal Størrelse ikke skal kunne medføre Krav om fuld Refusion, bemærkes, at Ministeriet hidtil har indtaget det Standpunkt, at saafremt en Kommune udbetaler en Understøttelse af Størrelse som den sædvanlige Ugehjælp lige efter, at den har modtaget Begæring om Rejsehjælp eller paa anden Maade har faaet Underretning om, at paagældende agter at flytte til en anden Kommune, og det maa antages, at den udbetalte Hjælp anvendes til Flytteudgifterne, vil Hjælpen, saafremt Betingelserne for Ydelse af Rejsehjælp ikke er til Stede, blive betragtet som ulovlig Rejsehjælp.

Om Betimeligheden af at forlade denne Praksis har der blandt Kommune-

repræsentanterne i Udvalget været delte Meninger, og Arbejds- og Socialministeriet har derfor under sine Overvejelser angaaende dette Spørgsmaal lagt megen Vægt paa Resultatet af en Sag, der har været indbragt for Domstolene. I dette Tilfælde havde en Person, der tidligere havde oppebaaret regelmæssig ugentlig Hjælp, anmodet Kommunen om Hjælp til Flytning til en Nabokommune, men fik til Svar, at saadan Hjælp ikke kunde ydes. Da han imidlertid intet havde at leve af for sig og sin Familie, der bestod af Hustru og 4 Børn, og da Socialudvalgsformanden efter Samtalen med paagældende mente at have Grund til at gaa ud fra, at han havde opgivet sin Flyttestensigt, udbetalte Formanden ham samme Dag 30 Kr. til Underhold, hvorefter han for en Del af Beløbet den følgende Dag flyttede til Nabokommunen, hvor han 4 Dage senere henvendte sig om Hjælp til Underhold. I Overensstemmelse med sin hidtidige Praksis paalagde Socialministeriet vedkommende Kommune at yde fuld Refusion af Hjælpen i Nabokommunen, men efter at det ved en af Østre Landsret den 27. November 1940 afsagt, af Højesteret den 8. Oktober 1941 stadfæstet Dom er statueret, at der ikke har været tilstrækkelig Føje til at betragte den ydede Hjælp som Rejsehjælp, har Arbejds- og Socialministeriet fundet det rigtigst fremtidig at følge den Linie, at Udbetaling af ugentlig Understøttelsehjælp af normal Størrelse kun betragtes som Ydelse af ulovlig Rejsehjælp, naar en egentlig *Omgaaelse* af Reglerne om Rejsehjælp maa antages at have fundet Sted.

Til § 301.

Udvalget om Ændringer i den sociale Lovgivning har som Begrundelse for Forslaget anført følgende:

»Til Stk. 2.

Saafremt Tilbagebetaling af ydet Kommunehjælp ikke finder Sted frivillig, kan Erstatning af den ydede Hjælp efter den gældende Regel i § 301, Stk. 1, kun opnaas gennem Retsforfølgning. I saa Fald vil Erstatning i Praksis imidlertid som Regel kun opnaas, saafremt den paagældende ved Arv eller lignende kommer i Besiddelse af særlige Midler eller saadanne forefindes i hans Dødsbo, medens Kravet i andre Tilfælde oftest ikke vil kunne gennemføres, uanset at den paagældende har en saadan Ind-